

Origine

Persrecensie door Daniëlle de Regt

De mens als deurmat

ANTWERPEN - Na *Myth* en *Apocrifu* laat Sidi Larbi Cherkaoui de Heilige Boeken even dicht. Toch is *Origine* het geesteskind van een hemelbestormer.

De wereldbol is een speelbal in de handen van Shawn Mothupi. Hij boetseert een denkbeeldige globe en laat die soepel over zijn schouders rollen tot hij kreunt onder de last. Van een alchemist is hij in een flits een titaan geworden, maar zijn nietigheid dwingt hem op de knieën.

Het ontstaan van de wereld en de rise and fall van de mens zitten in dat ene beeld samengevat. Sidi Larbi Cherkaoui zal het tijdens *Origine* steeds verder open wrikken om uiteindelijk de kernthema's van deze tijd aan te raken: immigratie, eenzaamheid en solidariteit.

Cherkaoui is een choreograaf voor wie geen onderwerp te groot is. Hij ontdekt oermythes van hun patina zodat ze glanzen als nooit tevoren. Elke brok cultureel erfgoed kan in zijn kosmische rondedans worden ingepast.

Origine is op het eerste gezicht een cocktail van bekende ingrediënten. Wervelende lijven die zich in de vreemdste richtingen plooiën, maar die vakkundig worden ingesnoerd door een inventieve choreografie. De dansers worden werktuigen voor elkaar.

Daisy Phillips bijvoorbeeld duwt Kazutomi Kozuki steeds dieper terug de evolutionaire spiraal in door hem eerst als voetwasser, dan als lipstick en ten slotte als deurmat te gebruiken. Beschaving is een laagje vernis, met wederkerig utilitarisme als gevolg.

De vergroeiing van lichamen en objecten en de inwisselbaarheid van beide, is een motief dat Cherkaoui niet vreemd is. Maar in *Origine* krijgt het een inhoudelijke fond. Als het erop aankomt, weigert Cherkaoui echter de positie van zwartkijker in te nemen. Hij is niet de man van de hardvochtige analyses; hij haalt het vangnet van de troost niet weg. Gebaren van mededogen - een aai over de wang, een haal over het haar - zijn lichtpuntjes die blijven schijnen.

Origine weet het frivole en het beklemmende op ontwapenende wijze met elkaar te verzoenen. De grens tussen naïviteit en simplisme is bij Cherkaoui doorgaans niet altijd even duidelijk, maar de sobere, verstilde aanpak in *Origine* werkt. Bovendien is de muziek ronduit schitterend.

Het Ensemble Sarband speelt en zingt de sterren van de hemel. Religieuze gezangen, overgeleverd door vrouwelijke componisten en koren uit vervlogen tijden, worden samengevlochten tot een subliem sirenenconcert dat onderhuids de ondergang van het patriarchaat bezingt.

Na *Zero degrees* is dit het beste wat Cherkaoui de voorbije drie seizoenen op de planken bracht.

11/02/2008 - Daniëlle de Regt
De Standaard

GERELATEERDE INFO

- » Interviews
- » Recensies
- » Uw mening